

УДК 347.73

*Войцеховська Христина Віталіївна,
здобувач кафедри цивільного права
юридичного інституту
Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника*

ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ФОНДУ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ: ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

Дана стаття присвячена проблемним питанням, які пов'язані з припиненням діяльності Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, зокрема таких як: можливості реорганізації останнього, порядку та підстав ліквідації Фонду, черговості задоволення вимог кредиторів у разі припинення діяльності Фонду, а також положень щодо того, яким чином розподіляються кошти, які залишилися після його ліквідації. На основі досліджень в даній сфері, зроблений висновок, що виключається можливість перетворення Фонду в будь-яку іншу організаційно-правову форму непідприємницької юридичної особи, з цих підстав реорганізацію не слід застосовувати до такої специфічної юридичної особи як Фонд гарантування вкладів фізичних осіб.

Акцентується увага на тому, що законодавство, виходячи із специфіки окремих організаційно-правових форм юридичних осіб, може встановлювати імперативну вимогу щодо припинення Фонду тільки шляхом ліквідації. У рамках даного дослідження запропоновано доповнити Закон України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» розділом, де б врегульовувались питання припинення Фонду.

***Ключові слова:** Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, реорганізація, ліквідація, черговість задоволення вимог кредиторів.*

***Постановка проблеми.** Закон України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» від 23 лютого 2012 року (далі – Закон) регламентує елементи правового статусу Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі – Фонд) як юридичної особи публічного права, торкаючись у тому числі і проблемних аспектів припинення діяльності останнього. Разом з тим, положення Закону в частині регламентації реорганізації та ліквідації не дають вичерпної інформації щодо порядку та особливостей їх здійснення, а тому невирішеними залишаються ряд як теоретичних, так і практичних аспектів припинення діяльності Фонду.*

***Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Інститут припинення юридичної особи завжди був предметом уваги науковців, свої праці дослідженню даного інституту присвячували в різні роки вчені, серед яких: М. І. Брагінський, С. М. Братусь, Ю. В. Вітка, А. В. Зеліско, Д. С. Лещенко, Л. В. Сіщук, Є. О. Суханов, М. В. Фесюра, Є. С. Шубенко, Ю. М. Юркевич та інші. Проте, зважаючи на ґрунтовні дослідження науковців, поза увагою залишаються особливості припинення Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.*

***Постановка завдання.** Метою цієї статті виступає дослідження порядку та особливостей припинення Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.*

Виклад основного матеріалу дослідження. Відповідно до положень чинного законодавства у сфері гарантування вкладів фізичних осіб припинення Фонду здійснюється на підставі окремого Закону. Так, у ч. 9 ст. 3 Закону визначено, що реорганізація та ліквідація Фонду здійснюються на підставі окремого Закону [9]. Слід констатувати, що це фактично єдина норма, що регламентує дане питання. Виходячи із такого неякісного регулювання припинення Фонду слід звернутись до характеристики можливості реорганізації останнього та особливостей припинення шляхом ліквідації, до чого й перейдемо далі.

Досліджуючи поняття реорганізації, слід, перш за все, з'ясувати юридичну сутність та зміст даного поняття. У доктрині цивільного права існує декілька позицій з приводу тлумачення поняття «реорганізація». Аналізуючи поняття «реорганізація», Л. В. Сіщук цілком вірно зауважує, що ні в законодавстві, ні в доктрині немає єдиного підходу до розуміння сутності реорганізації: з одного боку, її розглядають як спосіб створення та/або припинення юридичної особи, з іншого – як зміну майнового становища юридичної особи у порядку правонаступництва. Однак, враховуючи висловлені протиріччя, що виникають у результаті доведення та/або спростування того чи іншого розуміння інституту реорганізації в цілому, вважаємо, що реорганізацію слід розглядати крізь призму сукупності ознак, які притаманні даному правовому явищу, не ототожнюючи таку процедуру тільки зі зміною організаційно-правової чи майнової складової як кваліфікуючої ознаки реорганізації [10, с. 35].

У більшості наукових праць погляди вчених радянського та сучасного періодів щодо поняття «реорганізація» традиційно зводяться до одного із способів припинення юридичної особи, поряд із ліквідацією. С. М. Братусь зазначав, що в радянському праві основною формою припинення юридичних осіб вважалася їх реорганізація – припинення юридичної особи без ліквідації прав і майна [2, с. 355–356]. Є. О. Суханов також розглядає реорганізацію юридичних осіб як припинення, яке тягне перехід прав та обов'язків раніше існуючих юридичних осіб до інших юридичних осіб [12, с. 148]. Подібну позицію відстоює також І. А. Смагіна вказуючи, що реорганізація – це припинення організації, внаслідок чого здійснюється перехід прав та обов'язків до інших осіб [11, с. 25]. Аналогічний підхід Є. С. Шубенко, а саме, що реорганізація – це «процес здійснення юридично значущих дій і ухвалення юридичних актів, який направлений на припинення і (або) створення одного або декількох юридичних осіб, а також той, що характеризується переходом прав і обов'язків юридичної особи, що реорганізується в порядку універсального правонаступництва до знову створених (або які продовжують існування) юридичних осіб» [15, с. 470]. Отже, більшість цивілістів сприймають поняття реорганізації через категорію форми припинення юридичної особи, внаслідок чого здійснюється перехід прав та обов'язків до інших юридичних осіб.

Сучасне цивільне законодавство розрізняє п'ять видів реорганізації юридичних осіб: приєднання; злиття; виділення; поділ; перетворення. Оскільки в силу специфіки правової природи Фонду, перші чотири форми реорганізації для нього не можуть бути характерні, залишається варіант можливості перетворення останнього. Ю. М. Юркевич зауважує, що перетворення слід вважати особливим способом припинення юридичних осіб з правонаступництвом. Законодавець встановив особливості припинення юридичних осіб шляхом перетворення, які зумовлені, на нашу думку, тим фактом, що обсяг прав та обов'язків новоутвореної юридичної особи, як правило, істотно не змінюється [18, с. 168]. Перетворення є зміною організаційно-правової форми юридичної особи. Водночас, К. Т. Трофимов стверджує, що зміна організаційно-правової форми має деякі відмінності

від інших видів реорганізації: 1) не відбувається ніяких змін суб'єктного складу; 2) не порушується єдність майнового комплексу; 3) не виникає необхідності в складенні передавального акта. На думку автора, це дає підстави говорити про те, що практично правонаступництво не виникає, а збереження суб'єктного складу та єдності майнового комплексу призводить до тотожності правонаступника і правопередника, до передачі прав та обов'язків самому собі [13, с. 183]. Більшість науковців позитивно висловлюються щодо позиції з приводу можливості реорганізації юридичної особи шляхом перетворення. Проте, якщо непідприємницька юридична особа не має специфічної мети діяльності, то перепони для перетворення її в іншу, в тому числі підприємницьку відсутні. Така ситуація, для прикладу, має місце у випадку із споживчими товариствами. Досліджуючи цивільно-правовий статус споживчих юридичних осіб, А. В. Зеліско цілком вірно висловлюється про можливість їх перетворення як в підприємницькі, так і непідприємницькі юридичні особи [5, с. 139.]. Але такий досить демократичний підхід в плані перетворення може бути сприйнятий не щодо усіх юридичних осіб. Так, в юридичній літературі висловлюється також позиція Д. С. Лещенка, згідно з якою в окремих нормах ЦК України слід закріпити положення про неможливість перетворення установи в юридичну особу, метою діяльності якої є одержання прибутку [7, с. 16].

Слід зазначити, що у юридичній літературі можна прослідкувати два діаметрально протилежні погляди щодо можливості реорганізації фондів шляхом перетворення. Представники першої концепції допускають можливість реорганізації фонду у відповідності із загальними правилами реорганізації юридичних осіб [17, с. 165]. Адепти іншої – заперечують можливість реорганізації фонду шляхом перетворення [6, с. 28-29].

Сприймати слід другу з концепцій, так як Фонд в силу специфічної правової природи, пов'язаною із належністю останнього до юридичних осіб публічного права, непідприємницького статусу та спеціальної мети створення, яка покладається на нього, а також особливим порядком формування коштів, виключає можливість його перетворення в будь-яку іншу організаційно-правову форму непідприємницької юридичної особи. Слід зауважити, що законодавство, виходячи із специфіки окремих організаційно-правових форм юридичних осіб, може встановлювати імперативну вимогу щодо припинення Фонду тільки шляхом ліквідації.

Подібна позиція також висловлюється в літературі щодо схожих за специфічним призначенням юридичних осіб. Так, зокрема, досліджуючи недержавні пенсійні фонди, Ю. В. Вітка зауважує, що реорганізація шляхом перетворення чомусь проігнорована Законом України «Про недержавне пенсійне забезпечення» і не вказана ні серед видів реорганізації, що дозволені для недержавних пенсійних фондів, ні серед видів, що заборонені. Якщо поглянути на визначення недержавних пенсійних фондів, то ст. 1 Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення» в імперативній формі встановлює, що фонд може створюватися лише в організаційно-правовій формі непідприємницького товариства. Логічним є висновок, що реорганізація шляхом перетворення не допускається [4, с. 78]. Таким чином, дослідниця заперечує можливе перетворення недержавних пенсійних фондів в будь-яку іншу організаційно-правову форму, в тому числі непідприємницьку юридичну особу. Таким чином, підсумовуючи вищенаведене, реорганізацію не слід застосовувати до такої специфічної юридичної особи як Фонд гарантування вкладів.

Окремо варто зосередити увагу на проблемних питаннях щодо припинення Фонду шляхом ліквідації, адже остання являє собою складний юридичний склад. Протягом останніх років у юридичній літературі інститут ліквідації розглядається не лише в ракурсі вирішення проблеми застосування чинних норм права, що регулюють процедуру ліквідації

юридичних осіб, але і у вигляді ґрунтовних теоретичних досліджень.

Слід зауважити, що поняття «ліквідація» була предметом дослідження багатьох вчених цивілістів, як радянського так і сучасного періодів. М. І. Брагінський зазначає, що ліквідація означає припинення юридичної особи, проте не означає переведення прав та обов'язків [1]. Інші автори доповнюють традиційне розуміння ліквідації та наголошують, що у разі ліквідації суб'єкт господарювання припиняється як суб'єкт права без правонаступництва [16, с. 119]. Тобто, в даному випадку наголошується саме на припиненні суб'єкта господарювання, а не на припиненні його діяльності. Уявляється доцільним зауважити на тому, що існує протилежна наукова позиція, в якій ліквідація розглядається саме як припинення діяльності підприємства, установи, організації. Наприклад, І. В. Венедиктова зазначає, що «ліквідація юридичної особи – спосіб припинення діяльності юридичної особи, що має остаточний характер, без переходу прав і обов'язків у порядку правонаступництва до інших осіб» [3, с. 101]. Позитивно сприймається позиція, що на науковому та законодавчому рівнях слід визначити поняття «ліквідація» саме через розуміння відповідного процесу як припинення суб'єкта господарювання, а не його діяльності.

Ліквідація як один із видів припинення діяльності юридичної особи передбачена ст. 110 Цивільного кодексу України, яка вказує, що юридична особа ліквідується: 1) за рішенням її учасників або органу юридичної особи, уповноваженого на це установчими документами, в тому числі у зв'язку із закінченням строку, на який було створено юридичну особу, досягненням мети, для якої її створено, а також в інших випадках, передбачених установчими документами; 2) за рішенням суду про ліквідацію юридичної особи через допущені при її створенні порушення, які не можна усунути, за позовом учасника юридичної особи або відповідного органу державної влади; 3) за рішенням суду про ліквідацію юридичної особи в інших випадках, встановлених законом, – за позовом відповідного органу державної влади. Тобто, можна чітко стверджувати, що Кодекс виділяє три пункти статті, які регламентують ліквідацію юридичної особи, а саме в добровільному та примусовому порядку.

На думку М. В. Фесюри, ліквідація – це припинення підприємства, установи, організації, які є суб'єктами господарювання, що відбувається на законних підставах, в порядку та черговості задоволення вимог кредиторів, відповідно до вимог державного законодавства України [14, с. 313].

Основним завданням Фонду є забезпечення функціонування системи гарантування вкладів фізичних осіб та виведення неплатоспроможних банків з ринку. На виконання своїх основних завдань Фонд у порядку, передбаченому Законом, здійснює певні функції. Проаналізувавши законодавчі та доктринальні підходи до розуміння поняття та підстав ліквідації юридичних осіб, нами сприймається підхід, що у разі ліквідації Фонду, доцільним є застосування загальних норм, що стосуються ліквідації юридичної особи передбачені, зокрема ЦК України, проте з певними доповненнями. Нами пропонується наступне бачення внесення змін до Закону, що стосується ліквідації Фонду, зокрема пропонується внести зміни до Закону та викласти статтю в наступній редакції: «Фонд ліквідується: 1) за рішенням уповноваженого органу, в тому числі у зв'язку з досягненням мети, для якого його створено, а також в інших випадках, передбачених Законом; 2) за рішенням суду про ліквідацію Фонду через допущені при його діяльності порушення, які не можна усунути, за позовом відповідного органу державної влади; 3) за рішенням суду про ліквідацію Фонду в інших випадках, встановлених законом, – за позовом відповідного органу державної влади; 4) за рішенням суду у разі здійснення Фондом діяльності поза

межами встановлених Законом функцій, а також у разі неможливості реалізації поставлених перед Фондом завдань та в інших випадках передбачених Законом.

Для здійснення ліквідації Фонду утворюється ліквідаційна комісія, до якої переходять повноваження з розпорядження майном Фонду відповідно до чинного законодавства України».

Слід зауважити, що на сьогодні важливим та невизначеним питанням при реорганізації та ліквідації Фонду залишається захист прав і забезпечення задоволення вимог кредиторів. Відповідно до ст. 112 ЦК України у разі ліквідації платоспроможної юридичної особи вимоги її кредиторів задовольняються у такій черговості: 1) у першу чергу задовольняються вимоги щодо відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю, та вимоги кредиторів, забезпечені заставою чи іншим способом; 2) у другу чергу задовольняються вимоги працівників, пов'язані з трудовими відносинами, вимоги автора про плату за використання результату його інтелектуальної, творчої діяльності; 3) у третю чергу задовольняються вимоги щодо податків, зборів (обов'язкових платежів); 4) у четверту чергу задовольняються всі інші вимоги. Проте, відповідна стаття регулює задоволення вимог кредиторів платоспроможної юридичної особи. Платоспроможною є юридична особа, сукупна вартість майна якої перевищує сукупну вартість зобов'язань. Черговість задоволення вимог кредиторів неплатоспроможної юридичної особи визначається Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [8].

М. В. Фесюра у своєму дослідженні зазначає, що захист трудових прав працівників є пріоритетним напрямом з огляду на той факт, що їх вимоги, відповідно до норм Цивільного кодексу України, задовольняються у другу чергу, після вимог щодо відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю, та вимог кредиторів, забезпечених заставою чи іншим способом. Ця тенденція обумовлена необхідністю підтримки працівників у період втрати постійного робочого місця та, відповідно, основного джерела доходів [14, с. 314].

При дослідженні питання черговості задоволення вимог кредиторів у разі припинення діяльності Фонду, слід зауважити, що держава не бере активної участі щодо джерел формування коштів Фонду, адже Фонд самостійно здійснює діяльність, що приносить дохід. Фонд, по суті, перебуває на самофінансуванні і також отримує можливість поповнити власний капітал. Така ситуація повинна мати вплив на особливості розподілу коштів Фонду після його ліквідації. Проте, слід зазначити, що у рамках діючого Закону, на відміну від його попередника, не міститься положень щодо того, яким чином розподіляються кошти, які залишилися після його ліквідації. Враховуючи значний сегмент фінансування Фонду за рахунок зборів банків-учасників, в рамках чинного Закону слід передбачити оптимальний механізм розподілу коштів Фонду при його ліквідації, що передбачав би їх повернення не тільки до державного бюджету, а й банкам-учасникам. Враховуючи вищевикладене, сприймається підхід, що у разі припинення діяльності Фонду, доцільним є застосування загальних положень передбачених ст. 112 ЦК України при вирішенні питань черговості задоволення вимог кредиторів, проте слід передбачити певні зміни у Законі, які стосуватимуться черговості задоволення вимог кредиторів, у зв'язку з здійсненням Фондом спеціальної діяльності.

З цих підстав, пропонується внести зміни до Закону та викласти статтю у наступній редакції: «Кошти, одержані в результаті ліквідації та продажу майна Фонду, спрямовуються на задоволення вимог кредиторів у такій черговості: 1) зобов'язання, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян; 2) грошові вимоги

щодо заробітної плати, що виникли із зобов'язань перед працівниками до прийняття рішення про ліквідацію; 3) вимоги вкладників – фізичної особи (у тому числі фізичної особи – підприємця), яка уклала або на користь якої укладено договір банківського вкладу (депозиту), банківського рахунку або яка є власником іменного депозитного сертифіката, а також вимоги вкладників – юридичних осіб; 4) вимоги Національного банку України; 5) вимоги банків-агентів – банків, через який Фонд здійснює виплату гарантованої суми відшкодування за вкладами; 6) вимоги, що стосуються повернення коштів до державного бюджету; 7) інші вимоги.

Вимоги однієї черги задовольняються пропорційно до суми вимог, що належать кожному кредитору цієї черги. У розрахунок беруться лише визнані вимоги. Черговість задоволення вимог кредиторів неплатоспроможної юридичної особи визначається Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Існує два шляхи нормативного закріплення порядку здійснення ліквідації Фонду: 1) через прийняття окремого Закону, яким би врегулювався порядок припинення діяльності Фонду; 2) доповнення положень діючого Закону «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» окремим розділом, присвяченому правовому врегулюванню окресленого питання. Більш оптимальним видається другий варіант, оскільки є сумніви щодо доцільності прийняття окремого Закону, адже з точки зору законодавчої техніки більш правильним буде доповнити чинний на сьогодні Закон розділом, де б врегулювалися питання припинення Фонду.

Висновки. З огляду на зазначене, доцільним є доповнення чинного Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» Розділом Х «Порядок припинення Фонду гарантування вкладів фізичних осіб», в якому передбачити підстави і порядок припинення діяльності Фонду, черговість задоволення вимог кредиторів, а також врегулювати питання, що стосуються правового режиму майна після припинення діяльності Фонду, а розділ Х «Прикінцеві та перехідні положення», який існує на сьогодні, змінити на Розділ XI. Також, необхідно акцентувати увагу на тому, що враховуючи вищенаведені пропозиції щодо внесення змін до Закону в частині доповнення розділом Х, з метою уникнення дублювання норм у Законі, які стосуються питань припинення діяльності останнього, пропонується виключити ч. 9 ст. 3 Закону, оскільки в межах цієї статті передбачено норму, що ліквідація та реорганізація Фонду здійснюється на підставі окремого Закону.

Список використаної літератури

1. Брагинский М. И. Юридические лица / М. И. Брагинский // Хозяйство и право. – 1998. – № 3. – С. 11-21.
2. Братусь С. Н. Субъекты гражданского права / С. Н. Братусь. – М. : Изд-во юридической литературы, 1950. – 367 с.
3. Венедиктова І. В. Сучасний словник цивільно-правових термінів / І. В. Венедиктова. – Серія «Юридичний радник». – Х. : Страйд, 2005. – 224 с.
4. Вітка Ю. В. Актуальні питання реорганізації фінансових установ (на прикладі недержавних пенсійних фондів) / Ю. В. Вітка // Наукові записки. Том 103. Юридичні науки. – С. 77-80.
5. Зеліско А. В. Правовий статус споживчих товариств : монографія [Текст] / А. В. Зеліско // Івано-Франківськ, Сімік. – 2011. – 184 с.
6. Карева Ю. В. Гражданско-правовой статус публичных образований / Ю. В. Карева // Юрист. – 2003. – № 5. – С. 20-29.

7. Лещенко Д.С. Правовий статус установ в цивільному праві України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Д. С. Лещенко. – Харків, 2005. – 20 с.
8. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України № 2343-ХІІ від 14.05.1992 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>. – Заголовок з екрану.
9. Про систему гарантування вкладів фізичних осіб: Закон України №4452-VI від 23.02.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4452-17> – Заголовок з екрану.
10. Сіщук Л. В. Реорганізація юридичних осіб: теоретико-правові аспекти / Л. В. Сіщук // Приватне право і підприємництво. – 2015. – Вип. 14. – С. 32-36. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prip_2015_14_10.
11. Смагина И. А. Предпринимательское право: учебное пособие / И. А. Смагина. – М., 2009. – 128 с.
12. Суханов Е. А. Реорганизация акционерных обществ и других юридических лиц / Е. А. Суханов // Хозяйство и право. – 1996. – № 1. – С. 148–152.
13. Трофимов К. Т. Кредитные организации в банковской системе Российской Федерации (Гражданско-правовые проблемы): дис. д-ра юрид. наук: 12.00.03 / Трофимов Кирилл Тимофеевич. – М., 2005. – 392 с.
14. Фесюра М. В. Ліквідація, реорганізація, банкрутство підприємства, установи, організації в сучасний період: поняття та юридична сутність / М. В. Фесюра // Публічне право № 1 (9) (2013) с. 310-317.
15. Шубенко Є. С. Щодо визначення поняття реорганізації: економіко-правовий аспект / Є. С. Шубенко // Економічні науки. Серія «Облік і фінанси». – 2011. – Вип. 8 (29). – Ч. 4. – С. 466–471.
16. Щербина В. С. Господарське право : [підруч.] / В. С. Щербина. – [4-те вид., переробл. і допов.]. – К. : Юрінком Інтер, 2009. – 640 с.
17. Юридична енциклопедія: в 6 томах / редкол. : Ю. С. Шемчушенко (голова редкол.) та ін. – К. : «Українська енциклопедія», 2003. – Том 5. – 736с.
18. Юркевич Ю. М. Проблеми правового регулювання перетворення юридичних осіб / Ю. М. Юркевич // Вісник Львівського університету. Серія юрид. – 2009. – Вип. 48. – С. 166–176.

Войцеховская К. В. Прекращение деятельности Фонда гарантирования вкладов физических лиц: теоретические и практические аспекты

Данная статья посвящена проблемным вопросам, которые связаны с прекращением деятельности Фонда гарантирования вкладов физических лиц, в том числе таких как: возможности реорганизации последнего, порядка и оснований ликвидации Фонда, очередности удовлетворения требований кредиторов в случае прекращения деятельности Фонда, а также положений о том, каким образом распределяются средства, которые остались после его ликвидации. На основе исследований в данной сфере, сделан вывод, что исключается возможность преобразования Фонда в любую другую организационно-правовую форму непредпринимательской юридического лица, по этим основаниям реорганизации не следует применять к такой специфической юридического лица как Фонд гарантирования вкладов физических лиц.

Акцентируется внимание на том, что законодательство, исходя из специфики отдельных организационно-правовых форм юридических лиц, может устанавливать императивное требование о прекращении Фонда только путем ликвидации. В рамках данного исследования предложено дополнить Закон Украины «О системе гарантирования вкладов физических лиц» разделом, где бы регулировались вопросы прекращения Фонда.

Ключевые слова: Фонд гарантирования вкладов физических лиц, реорганизация, ликвидация, очередность удовлетворения требований кредиторов.

Voytsekhovska H. V. Termination activity of the Fund Deposit Guarantee: theoretical and practical aspects

This article focuses on issues that related to the termination of the Deposit Guarantee Fund of individuals, such as: the possibility of reorganization of the Fund, order and grounds of the liquidation of the Fund, the priority of satisfying creditor claims in the event of termination of the Fund, as well as provisions on how therefore costs remaining after its liquidation are allocated. On the basis of the research in this area it's concluded that the possibility of converting the Fund in any other legal form non-entrepreneurial legal entity is excluded; for these reasons a reorganization should not be applied to that specific legal entity as the Deposit Guarantee Fund of individuals.

Key words: Deposit Guarantee Fund of individuals, reorganization, liquidation, priority of satisfying creditor claims.

